

**ЦЪРКОВНОСЛАВЯНСКИ И ФОНЕТИЧНО ЗАПИСАН НОВОБЪЛГАРСКИ
ЕЗИК В ТРИ ПИСМА ОТ ПЕРИОДА 1813-1821 г., ПАЗЕНИ В АРХИВА НА
СВЕТОГОРСКИЯ МАНАСТИР "КАРАКАЛ"**

Кирил ПАВЛИКЯНОВ

Софийски Университет „Св. Климент Охридски, България

Email: k.pavlikianov@uni-sofia.bg

**CHURCH SLAVIC AND PHONETICALLY WRITTEN NEW BULGARIAN LANGUAGE IN
THREE LETTERS FROM THE PERIOD 1813-1821, KEPT IN THE ARCHIVES OF THE
"CARACAL" MONASTERY OF MOUNT ATHOS**

Kyrill Pavlikianov

University of Sofia "St. Kliment Ohridski", Bulgaria

Email: k.pavlikianov@uni-sofia.bg

ABSTRACT: The article analyses three recently published by the author Bulgarian documents kept in the archives of the Athonite monastery of Karakallou, which date from the period 1813-1821. According to these documents, the plenipotentiaries (*epitropoi*) of Karakallou in the Bulgarian town of Sevlievo, Hristo Chatzirainov and his brother Minko, following instructions given to them by the abbot of Karakallou, Nektarios, visited the city of Yassy in Moldavia and met there a monk of Karakallou named Serapheim, who was then acting as a *hegoumenos* of the monastery of the Holy Three Hierarchai in Yassy. They delivered to him letters signed by the abbot of Karakallou, but Serapheim was unable to provide any support for them, so they left Yassy as soon as possible. After returning to their native town, the two *epitropoi* sent a report to the abbot of Karakallou, Nektarios, notifying him that they were planning to visit him in Mount Athos in order to discuss with him what should be done next as far as Serapheim was concerned. The three letters are written in a mixture of Church Slavonic and colloquial modern Bulgarian language. The author scrutinizes this mixture and concludes that the two *epitropoi* were not sufficiently trained in Church Slavonic and used only standard epistolary clichés, while their usage of modern Bulgarian strongly depended on the phonetic features of their local dialect, which belonged to the group of the eastern Bulgarian dialects with a strong reduction of the non-stressed vowels.

KEYWORDS: Mount Athos, Monastery of Karakallou, City of Yassy in Moldavia, Monastery of the Holy Three Hierarchai in Yassy, town of Sevlievo in Bulgaria.

В настоящата статия ние коментираме три доскоро неизвестни писма, написани на една причудлива смесица от църковнославянски и фонетично записан новобългарски език, които през 2024 г. публикувахме в нашето пълно критическо издание на гръцкия архив на светогорския манастир „Каракал“, обхващащо периода 1294-1821 г. Въпросните три документа онагледяват културните и образователните връзки между гръцката светогорска обител „Каракал“ и българския град Севлиево през периода 1813-1821 г. Решихме да ги представим отделно на български език, тъй като нашето издание на каракалските архиви от византийско и османско време е на английски и съдържа над 120 гръцки документа, сред които трите български писма е напълно естествено да останат незабелязани (Pavlikianov, 2024, документи № 110, 111 и 116).

СЪДЪРЖАНИЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ

Съгласно първото писмо, няколко месеца преди декември 1813 г. епитропите на светогорския манастир „Каракал“ в неуточнен български град, Христо Хаджирайнов и хаджи Минко, били получили от игумена на обителта Нектарий указания и наставления да посетят Богдания, т.е. Молдова, и да се срещнат там с архимандрит на име Серафим. С писмото си от 13 декември 1813 г. епитропите обясняват на Нектарий, че се били въздържали от пътуване до Молдова поради чумата, която вилнеела там. Те молят също така Нектарий да им изпроводи нови писма, адресирани до архимандрит Серафим, тъй като по-ранните писма на каракалския игумен, били надлежно препратени до Серафим, но били останали без отговор. Поради тази причина

Христо Хаджирайнов и хаджи Минко искат от Нектарий и допълнителни инструкции: дали да пишат пак на Серафим или да предприемат пътуване до Молдова, за да се срещнат лично с него.

Съгласно второто писмо, няколко месеца преди август 1814 г. Христо Хаджирайнов и брат му хаджи Минко, следвайки указанията на Нектарий, били посетили град Яш в Молдова и се били срещнали там с архимандрит Серафим. Те му предали писмата, които каракалският игумен им бил изпратил, а Серафим ги „възприел сърдечно“. Независимо от това, той им заявил, че не е в състояние да им окаже никаква помощ, нито дори да ги нахрани еднократно. Виждайки, че нямат никаква полза от престоя си в Яш, двамата епитропи побързали да потеглят час по-скоро за родния си град. Докато все още били в Яш, братята Хаджирайнови се опитали да открият и един бивш игумен на име Партений, за когото те също носели писма от манастира „Каракал“ и от когото очаквали да ги посрещне по-гостоприемно. Било им казано, обаче, че Партений бил заминал за Атон. След като се завръщат в родния си град, двамата епитропи съставят своето второ писмо до каракалския игумен Нектарий, с което те го уведомяват, че възнамеряват да посетят Света гора, и изразяват желанието си да научат нещо повече за „намеренията“ на манастира (думата, използвана за „намерения“ не е българска, а гръцката *διатеси*) по отношение на контактите с Молдова, Партений и Серафим, в които те са били дейни участници.

Кой всъщност е бил архимандрит Серафим? Той е бил каракалски монах, който през 1806 г. е бил назначен за игумен на манастира „Свети Трима Светители“ в молдовския град Яш, обител, която тогава официално е имала статут на общ метох на светогорската управа, известна под названието „Йера Кинотис“ (= Свещена общност). Очевидно е, че мимоходом упоменатият Партений трябва да е бил бивш игумен на същата яшка обител. Назначението на Серафим е било за срок от 7 години, т.е. до 1814 г. Неговата кореспонденция с атонската „Йера Кинотис“ и с манастира „Каракал“ продължава до 1821 г., а през 1834 г. „Каракал“ е бил принуден да върне на жителя на Яш Михаил Пластарас един стар дълг на Серафим, възлизащ на 26 000 гроша. Нашите славянски документи от декември 1813 и август 1814 г. очевидно описват опити на игумена Нектарий да възстанови контактите си със Серафим в Яш, които най-вероятно са били прекъснати поради Руско-турската война от 1806 до 1812 г. Интересното в случая е, че като специални пратеници в Молдова са били използвани не светогорски монаси, а пълномощните епитропи на „Каракал“ в някои български градове (Pavlikianov, 2024, s.353-357).

Дотук обаче нямаме никакви сведения за това жители на кой български град са били каракалските епитропи Христо Хаджирайнов и брат му хаджи Минко. Този проблем може би донякъде се разрешава от третото българско писмо, пазено в архива на „Каракал“. С това писмо на 13 март 1821 г. каракалският епитроп в Севлиево Недко съобщава на игумена на манастира Нектарий, че каракалският монах Никифор, който дълго време бил учител в Севлиево, желал да се завърне в Света гора. Недко упорито моли Нектарий да изпрати Никифор обратно в Севлиево, където той бил тачен и уважаван, за да може да продължи там службата си като учител. В това писмо името на селището не се упоменава никъде другаде освен в подписа на Недко, който гласи: *Нетко епитропъ со прочими чорбаджий севлиовски*. Следователно, бихме могли да предположим, че Христо Хаджирайнов и брат му хаджи Минко са били също жители на Севлиево. Разбира се, това е само предположение, което не може да бъде категорично доказано.

ЕЗИКОВИ ОСОБЕНОСТИ НА ПИСМАТА

Текстът на първите две писма (1813-1814 г.) е написан с църковнославянски полуустав, а в третото (1821 г.) е използван кирилски курсив. Официалните уводни и финалните учтиви фрази са написани на църковнославянски, а останалата част от текста е написана на говорим новобългарски със добре изразени елементи на фонетичен правопис, като например отбелязване на източнобългарските редукции на неударените гласни.

Употреба на църковнославянски език. Още в първото писмо от 1813 г. става ясно, че братята Христо и Минко Хаджирайнови пишат църковнославянския текст, комбинирайки добре заучени клиширани фрази, без обаче да имат добри познания за падежните съподчинения в тази силно повлияна от руския форма на езика. Добра илюстрация на това заключение е фразата *и мѣхъ ваше отеческѣю и благопріятствениѣю почтѣніѣ*, в която родителният падеж единствено число на думата от среден род „почтение“ – почтения – е неправилно употребен като пряко допълнение,

за което обаче се изисква винителният падеж „почтение“. Най-вероятно формата „почтения“ е била неправилно възприета от пишещия като именителен падеж единствено число на съществително от женски род. В крайна сметка се е получила една типично новобългарска оплетена падежна ситуация, при която пред думата в родителен падеж среден род „почтения“ са поставени съгласувано местоимение във винителен падеж среден род „ваше“ и две съгласувани прилагателни във винителен падеж женски род – „отеческую и благоприятственную“. С други думи, очевидно е, че братята Хаджирайнови не са имали систематизирани познания нито по руски, нито по църковнославянски език, а са разчитали на добре заучен набор от църковнославянски епистографски клишета, свързването на които, обаче, е било затруднено от тяхното безпадежно езиково езиково чувство, което е присъщо на всеки носител на съвременния български език. Бихме могли да предположим, че за Хаджирайнови основен критерий при написването на църковнославянските пасажи е била привидната благозвучност на цялата фраза, независимо от нейните граматически несъстоятелности.

2. Някои старинни и трудноразбираеми изрази в българския текст са без съмнение дословен превод от гръцки.

2.1. Изразът *тѣплѣи кѣ вгѣ молитвеници* (1814 г.) явно предава гръцкото църковно клише *διάτρωοι* или *θερμοὶ πρὸς Θεὸν εὐχέται*, което означава „онези, които горещо се молят на Бога“.

2.3. Фразата *какѡ прѣхѡмѣ ѿ вашѣа чѣстности писанїа* (1813 г.) със сигурност предлага буквален превод на стереотипния архаичен гръцки израз *ὅτι ἐδέχθημεν ἐκ τῆς ὑμετέρας τιμότητος ὑράμματα*, който означава „как получихме от **Ваша чест(ност)** писма“.

Употреба на фонетично записан новобългарски език. На пръв поглед тази особеност изненадва, но всъщност е напълно естествена, тъй като за нормиран новобългарски правопис към 1813-1821 г. е прекалено рано да се говори. С други думи, по онова време всеки е пишел или както е бил научен, или, в повечето случаи, така както е говорел.

1. Най-характерният пример за фонетично записване на говорния български от онова време е последователното отбелязване на източнобългарските редукции на неударените гласни, при което вместо „о“ и „е“ се пишат „у“ и „и“. Няколко примера: а) *не оутидахми тѣмѡ, защо чѣвали*; б) *да прѣтити и дрѣгѣ писмѣ до Серафима* (1813 г.).

2. Същото важи и за общобългарското обеззвучаване на краесловните звучни съгласни в беззвучни. Така например краесловното „д“ в нашите текстове често се записва като „т“. Няколко примера: а) *споретѣ вашетѣ повеленїе* (1814 г.); б) *Петко епитропѣ* (1821 г.).

3. Твърде интересно, когато говорим за говоримия български от началото на XIX век, е това как се употребява думата „писание“ в писмата от 1813 и 1814 г. В документа от 1813 г. изненади с думата „писания“ и нейното множествено число „писания“ няма, но в писмото от 1814 г. се натъкваме на изрече *вашети свѣтѣа монастирскїа писанїета*, при който множественото число „писаниета“ привидно изглежда да е образувано по модела на старобългарските –*ent* основи (например *отроча* – *отрочѣта*). Всъщност, образуването на множествено число с окончание –*ета* е широко застъпено както в старобългарски, така и в новобългарски (а също така и в руски) при обозначаване на млади животни (*кучета, котета, прасета, псета, кончета, пилета*). Този словобразователен модел обаче системно се избягва при множественото число на отглаголните съществителни, какъвто е случаят с думата „писание“. В българските диалекти и в книжовния език окончанието –*та* се настанява и при имената от ср.р. *јо*-осн., срв. *полета, морета*, и по аналогия и при отглаголните съществителни на –*не*, вж. *яденета, ходенета* и т.н.

ТЕКСТОВЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ

I.

Писмо от 10 декември 1813 г. до игумена на светогорския манастир „Каракал“ Нектарий, подписано от братята Христо Хаджирайнов и хаджи Минко, епитропи на „Каракал“ в неупоменато българско селище, (Pavlikianov 2024, документ № 110).

Бележка на грѣба на документа: Пречѣтѣиѣмѣ и стопреподобѣиѣмѣ гдѣиѣ оцѣ кир
Нектаріѣ игмѣиѣ монастирю Каракалскомѣ нашіѣмѣ оцѣ да врѣчитъ сѣ съ поклоненіѣ оѣ стѣа гори
доонскіѣ.

Текст: Всѣчтнѣишїи и високопреподобнѣишїи гдѣнь оцъ куръ Нектарїи свѣщенїа цр҃кїа обители Каракалскїа п҃г҃умень мнѣ ѿ гдѣ милостивѣишїй оцъ и благодѣтель.

Іа по милость не могѹ вставити что бы не сотворилъ чрезъ сіе должнаго моего должнѹости моеѹ, ииѹѡ ваше отеческѹю и благопріятственнѹю почтеніѡ, при кое желаю вашемѹ високопреподобію, да подасть вамъ гдѹ бгъ всѡкое благополѹчіе, благоденственное здравіе [...] въ коемъ всегда васъ слѹшати и видѣти радостно желаю [...] при семъ же сѡбѡлаю вашемѹ високопреподобію какъ пріѣхомъ ѿ вашей честности писаніѡ, и возрадовахъ сѡ зело [...] ни пишити, заради да ѡидимъ горы на Богданіѡ при Серафимѡ за ради онази работа щотѹ инахъли зговоръ сасъ ваше преподавіе, но да вѣсте какъ до сега не оутѹдахъли тамъ, зашю чѹвали, смощеніе многоѹ ѿ волѡста, вѹ прочемъ же нижайше прошѹ извѣстїе ѿ чѡстагъ писанїе вашегъ полѹчити, подобнѣ же и на архімандрїта Серафимѡ писмѹ да пратити, оти тосъ писмѹ оѹкасе, но да пратити и дрѹгѹ писмѹ до Серафимѡ и да ѡидимъ сасъ тѡхъ писма при негѹ. И такъ при о[...]не моемъ поздравленїи, всенижайше поклоненїе сотворѡемъ въ надежди, и милости превѡлаемъ, и есмъ вашегъ преподавіѡ на повелѣніѡ оѹсерѹный слѡга, и по вѣѹ покорный вашъ епитропъ Хрїсто хаѹи Раїновъ и хаѹи Минкѹ.

1813 МЦЬ ДЕКАВРІИ 10 ДЕНЬ.

II

Писмо от 24 август 1813 г. до игумена на светогорския манастир „Каракал“ Нектарий, подписано от братята Христо Хаджирайнов и хаджи Минко, епитропи на „Каракал“ в неупоменато българско селище, (Pavlikianov 2024, документ № 111).

Бележка на гърба на документа: Всечестнѣйшемѹ и стопреподобнѣйшемѹ гдѣинѹ оцѹ проѣхменѹ сщениѣ царскѣа обители Каракалскѣа курѹ Нектарію, мнѣ милостивѣйшемѹ благодѣтелю, чести прѣчити сѧ. Оу Ста гора, оу манастирь Каракалъ.

Текст: ЛѢТО 1814, МѢСЯЦЪ АВГУСТЪ 24 ДЕНЬ.

Всечестнѣишій и высокопреподобнѣишій господинъ оцъ куръ Нектаріи священнаѣ царскѣѣ обители Каракалскіи проѣзъмень, и прочии благовѣннейшии проѣзъмени, честныи иноци, мнѣ милостивѣишій благодѣтели, и теплыи къ бгѣ молитвенницы. Междѣ прочими во истинѣ доброхвалнии делами, долженъ есмь азъ низжайший исповѣдати истиннѣю вашу любовь и великѣю милость еже имате ко мнѣ, во всегдашней нашей памяти ный мнѣемъ, за кое и ный чрезъ сего нашего писаніа колѣнопреклонно поклонѣ чинимъ, и честныа ваша десницы благоговѣнно лобизаемъ, при семъ же извѣстваемъ вашемѣ высокопреподобію, что и мы по милости божіей, чрезъ вашеа непрестанныа, и къ бгѣ благопріятныа молитвы, на таковое страшное и всмѣщенное время, здраво и благополѣчно находимся до нынѣ. Потомъ вѣстно творимъ вашеа честности, какъ ходихми оу Іѣшъ, спореть вашетѣ повеленіе, и найдохми тамъ словѣснейшаго архімандрита куръ Серафима, и вѣрчихми на негово преподавѣи вашети стылъ монастырскіа писаніета, и той сердечно ги воспріе, и са шеща на насъ мало нещѣ цѣлѣ не можѣ да оублагодари, сиречь да нахрани едного человѣка, а ный катѣ видехми оти немали некоа полза, варнахми са назать и дойдохми на отечествотѣ си. Я проѣзъмена Парфеніа не наидохми оу Іѣшъ на монастырѣ, и наоучихми тамъ оти поишаль оу Ста гора, а за кой себѣ поишаль не раздѣлѣхми, и имахми надежда оти ако гѣ полѣчимъ тамо, сасъ силата на вашите стылъ писма да полѣчимъ цѣлѣ желаемъ и да наставити того члвѣка, до енисъ, но не гѣ наидохми тамо, и на монастырѣ пораздѣлѣхми мало. И по семъ обавляемъ вашемѣ высокопреподобію какъ проваждами тѣсѣ человѣкъ до ваша стаа кинобѣа, сасъ тѣва наше писмо, и знано творимъ какъ много и колѣнопреклоннѣ молимъ, занаетѣ да замнимъ монастырѣа на едно сасъ ваша кинобѣа, сиречь на оуртѣ, да раздѣлѣити и вый ирата на монастырѣа, и ный да са потроудимъ за ваши стылъ монастыры, заради да полѣзѣвами насъ и васъ стылъ

вгомолцы. И акѹ ще да бѹди тосѣ дѣло, да проводити до насѣ ѿвѣтъ оувѣренъ, и кое време да дондимъ оу Ота гора, и дѣафеситѹ на вашъ стый монастырь да ми изавити. И такъ востаюса въ надежди вашего отеческаго ѿвѣта, и молитвенное ваше писаніе полѹчити, прочее и самы себѣ покорно и послушно преврѹчаемъ, и есмь на ваше вческое повелѣніе всегда оусерднѣйшый. Вашего высокопреподобіа покорнѣйшый епитропъ Хрїсто и хаци Минко братъ ево.

III

Писмо от 13 март 1821 г. до игумена на светогорския манастир „Каракал“ Нектарий, подписано от Недко, епитроп „Каракал“ в българския град Севлиево (**Pavlikianov 2024**, документ № 116).

Бележка на гърба на документа: Пречтѣнѣишѹ и стопреподобнѣишѹ гдѣнѹ оцѹ кѹ Нектарію игѹменѹ монастырю Каракалскому нашемѹ оцѹ да врѹчитса сѣ поклоненіе оу Отѣа гори афонскѣа.

Текст: Пречтѣнѣишій и стопреподобнѣишій гдѣнѣ ѿче игѹменѣ Нектарій съ прочими стилии оцѣы жѣлаѣѣ вѣа всакаго благополѹчїа ѿбаче понѹждаетъ насѣ ваши любви поздравити вѣа и извѣстѹѣѣ вѣа за вашего брата такожде и нашего ѹчителя кѣ Никифора да знати како са намираши на нашѣа измѣтѣ та ни ѹчиша дицата сїи речѣ даскаль ѿ толкѣ врѣме и сѣ нашѣ повѣленіе иска да донди на сѣи монастырь катѣ да са выди со сѣи оцѣы и нїе молихми ѿбаче да си донди и го испратихми сѣ добро благоговѣніе и пакъ го искамѣ да го испратитѣ да си доди на то да са намери на работата наша. И пакъ молиѣ вѣа да на ни забравати во свѣтїи ваши молитви и да ѹмолити свѣти апостоли за нѣа грешни всегда и стѣаа молитва ваша да покрїетъ нѣа тако зеницѣ ока ѿ всакиѣ злїи слѹчаѣѣ всегда и нынѣ.

Вашы покорни чада азѣ Нетко епитроѹ со прочими чорбаѹїї севлиевски.

1821 мѣцѣ марта 13.

REFERENCES:

Pavlikianov, C. (2024). Acta Graeca Monasterii Karakallou in Monte Atho (1294-1821). The Greek and Slavic Archives of the Athonite Monastery of Karakallou and Selected Greek Translations of Ottoman Documents. Sofia, 562 s.

This is an open access article distributed under the CC BY-NC 4.0 license -<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0>

I. Писмо от 10 декември 1813 г. до игумена на светогорския манастир „Каракал“ Нектарий, подписано от братята Христо Хаджирайнов и хаджи Минко, епитропи на „Каракал“ в неупоменато българско селище.

Божественіишій, и високопреподобіишій гдѣ оца гсуда
Нектаріи свѣщеніи цркви обители каракалскіи ичменѣ ннѣ
и гдѣ милостиивіишій оца, и благодѣтель.

Ѹа подолжности мои, и мѣа каиѣ отеческою и властопріот
стивенною милостію, не могу составити что бѣ не сотворишь
чрезъ сіе должного моего почтеніа. приое желаніи вашемъ
высокопреподобію, да подіста вѣмъ гдѣ бѣа всѣмъ благополучію
благодѣнственное зрѣніе. въ коемъ всегда васъ слышати
и кидати радостно желаніи приемиже свѣдѣнію вашемъ
высокопреподобію, како по хема Ѹ каиѣ честности
писаніа, и козраровася селѣ. ни пишати, заради да
бѣиди гдѣ на бозаніа присерафима за ради оиѣи работѣ
щотѣ и махми зговора сѣа каиѣ преподобіе, но да вѣсте
како до сѣга не сѣтидахми тамѣ, зацо хвѣми, смощеніе
многѣ Ѹ волесіа, вѣ прочеа же нижаише прошѣ и зѣстіе
Ѹ честаго писаніе вѣшего подіити. подобна же и на архі:
мандіа серафима писѣ адрѣити, оти поѣа писѣ оу:
касиѣ, но да прѣити и дрѣгѣ писмѣ до серафима и да
бѣиди сѣа поѣа писма принѣе, и тамѣ при оѣе:
моемъ поздравленіи, всенижаише поглонѣніе сотворѣніа
въ надеждѣ, и милости преживаема, и есма каиѣго
преподобіа.

Малоклѣніа. сусернымъ слѣга. и по бѣа
поскорнымъ каиѣ епитропа
рѣсто хадѣ райноа.
и хадѣ минко.

1813 Мѣа декември 10 дѣна

II. Писмо от 24 август 1814 г. до игумена на светогорския манастир „Каракал“
Нектарий, подписано от братята Христо Хаджирайнов и хаджи Минко, епитропи на
„Каракал“ в неупоменато българско селище.

Всечестнѣйшій и высокопреподобнѣйшій господинъ оцъ нѣкъ Нектарій
свѣтлыи царскій обители каракалскій Протоіерей, и прочии, благо
вѣнчаныи протоіерее, честныи иноцы, днѣ милостиивѣишій благо
дѣтели, и теплымъ на вѣсѣ молитвенницы.

Между прочии въ истинно доброхвалными делами, должна еси
азъ начинаиши исповѣдати истинно вашу любовь, и великую ми
лость еже чините ко мнѣ, въ вѣдѣишней нашей памяти ны
имѣемъ, за кое и нынѣ убо сего нашего писанія, колѣнотресебно
поклоня чинимъ, и честныи ваша десницы благоговѣишно почитаемъ.
Писема же и въспѣваемъ вашему высокопрестобію, что и ми
то милости божіей, убо вашеи нестрѣпанна, и въ вѣсѣи благопрі
ятна молитвы, на такое страшно, и вѣдѣишное время, (зако
и благополучно находимъ до нынѣ. потомъ вѣдѣишное творимъ вашеи
честности, какъ ходимъ оу днѣ, спореть вашѣмъ пожеланію, и на
роуми тѣмъ словеснейшаго архимандрита нѣкъ серафима, зъ и вѣдѣишми
на негово престобіи вашѣи стѣи монастырскіи, писаніи, и тѣи се
вѣдѣишности вострѣе, и сѣ обща на насъ мало нешто что неможѣи да оубѣдѣи
дари, (сирѣчь да нахрани) сѣи то теплотѣи, а нынѣ капѣи вѣдѣишми оти не
ми неговѣи полѣи, вѣдѣишми на вѣи и доидѣи на отпечетствовати, а про
мена каренія не наидѣи оу днѣ на монастырь, и не оудѣи тѣи
оти поимѣи оу стѣи гора, а вѣи сѣи поимѣи не развѣишми, и и
ми наидѣи оти агого полѣишми тѣи, сѣи силѣи, на вашѣи стѣи
писма да полѣишми что нежелѣи, но не тѣи наидѣи тѣи. и на мон
астрь по развѣишми мало, и тѣи обѣишми вашему высокопрестобію
сѣи проважѣишми тѣи, теплотѣи до вашѣи стѣи иноцѣи, сѣи то на
писма, и вѣишми творимъ вѣишми много и колѣнотресебно молимъ, за на
наидѣишми монастырь на сѣи сѣи ваша иноцѣи, сирѣчь на оудѣи. да развѣи
ти и вѣишми на монастырь, и нынѣ да потрѣишми (за вѣишми стѣи мон
астрь, за вѣишми да полѣишми насъ, и вѣишми стѣи вѣишми. и а
дѣишми да вѣишми на сѣи вѣишми оубѣдѣи, и тѣи вѣишми да доидѣи оу стѣи то
ра. и вѣишми на вашѣи стѣи монастырь дами и вѣишми. и тѣи вѣишми
ва наидѣишми вашѣи отпечетствовати вѣишми, и молитвенное вѣишми писаніе полѣишми.
прочее и сѣи сѣи покорно, и поспѣишно превръшѣи, и сѣи на вашѣи вѣишми то
вѣишми вѣишми оубѣдѣишми. Вашеи высокопрестобію. Покорнѣишій епитропъ
христо. и тѣи минко брат

333